

THE WORLD OFFROAD

ΜΠΑΜΠΑΝΕ-ΣΑΑΝΤΑΝΙ

9 771105 128005

AKHIS TEMPERIDHS
A.T., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

Άρωμα Ινδικού

Επιτέλους, επιστρέφουμε στην αυθεντική πλευρά της ηπείρου: στον Ινδικό ωκεανό!

Αυτό το άρθρο γράφεται στο Σααντάνι της Τανζανίας, στο Saadani Safari Lodge συγκεκριμένα, με θέα τους ψαράδες που μαζεύουν τα δίχτυα τους στην άμψη του Ινδικού Ωκεανού. Δεν υπάρχει καλύτερο γραφείο-συγγνώμη, καλύτερος τόπος ψυχικής ανάτασης σε όλη την Αφρική από αυτό. Το έχει δημιουργήσει ένας αδερφικός φίλος, Έλληνας από το Μπουρούντι, ο Κώστας Κουκούλης. Έχουμε ξαναβρεθεί εδώ δύο φορές, οπότε είναι σαν να βρισκόμαστε στο σπίτι μας. Παρακολουθώντας τον Ινδικό συλλογίζομαι ότι περίπου για ένα μήνα αναπνέουμε την αύρα του. Πρέπει να τον αποκαιρετίσουμε όμως, αφού, φεύγοντας από εδώ, δε θα τον αντικρίσουμε ξανά μέχρι να φτάσουμε στην Ινδία. Θα μας λείψει, και ξέρετε γιατί; Πρέπει να μεταφέρει περίεργα αρώματα από την Ανατολή ο ωκεανός αυτός, γιατί σε κάνει να αισθάνεσαι αλλιώς. Καμία σχέση με τον Ατλαντικό. Διόλου τυχαία, διαφορετικοί είναι και οι άνθρωποι εδώ. Το ίδιο φτωχοί με τους Αφρικανούς στη Δύση, το ίδιο ταλαιπωρημένοι από την αποικιοκρατία και από τα απωθημένα των ηγετών τους, αλλά πιο ήρεμοι και πιο φιλικοί. Αναπνεύεται, το οδοιπορικό αυτού του μήνα θα είναι 100% θαλασινό, παρ' ό,τι ξεκίνησε από την ηπειρωτική Σουαζιλάνδη και πέρασε από το Μαλάουι, που επίσης δε βλέπει στη θάλασσα...

Μια χώρα στον κόσμο της

Η Σουαζιλάνδη σπάνια απασχολεί τα δελτία ειδήσεων και μόνο για τους εξής δύο λόγους: για κάποιο γάμο του βασιλιά της και για το AIDS. Η μικρή αυτή χώρα, βλέπετε, είναι το τελευταίο βασίλειο της Αφρικής. Θα ήταν η Ελβετία της Αφρικής - τόσο όμορφη είναι -, αν δεν ήταν πραγματικά φτωχή και αν 1 στους 3 κατοίκους της δεν ήταν φορέας του HIV. Οι περισσότεροι άντρες Σουάζι εργάζονται ακόμα και σήμερα στα μεταλλεία της Νότιας Αφρικής -μόνο οι αγρότες είναι πίσω-, και μάλιστα λένε πως εκείνοι έχουν φέρει την επιδημία στη χώρα εξαιτίας της οποίας ο πληθυσμός της μειώνεται και η διάρκειά ζωής έχει πέσει στα 33 χρόνια (από τα 58) μέσα σε 10 χρόνια. Αν πετάξετε μέχρι το Μπαμπάνε, την πρωτεύουσα, θα δείτε μια πόλη καταπράσινη, με εμπορικά κέντρα νοτιοαφρικανικού τύπου, καζίνο, γήπεδο γκολφ και έναν αυτοκινητόδρομο που τη συνδέει με το δεύτερο μεγάλο αστικό κέντρο, το Μανζίνι, το οποίο βρίσκεται μόλις 60 χλμ. μακριά. Ως τουρίστες θα περάσετε φάιν εδώ, αφού οι περισσότερες ατραξιόν βρίσκονται ανάμεσα στις δύο αυτές πόλεις, στην κοιλάδα Εζουλουίνι συγκεκριμένα. Εδώ μπορείτε να ζήσετε την Αφρική που ονειρεύεστε, την Αφρική των ταξιδιωτικών πρακτορείων. Θα βρείτε ένα πολιτιστικό χωριό που αναπαριστά τη ζωή στο 18ο αιώνα, θα φωτογραφίσετε ημίγυμνους χορευτές και χορεύτριες, θα αγοράσετε καταπληκτικά Ξυλόγλυπτα και άλλα αντικείμενα αφρικανικής τέχνης και, φυσικά, θα μείνετε σε ένα πεντάστερο ξενοδοχείο με spa. Εμείς, κάναμε τα πάντα -παρ' ό,τι απεχθανόμαστε τον τουρισμό-, αλλά μείναμε σε ένα πανέμορφο hostel με κάμπινγκ, το Gifter's, το οποίο είναι ιδιοκτησία μιας δικηγόρου που τυγχάνει να είναι βουλευτής. Η εν λόγω κυρία μάς είπε τα πάντα για το πολιτικό σύστημα της χώρας, που απ' ό,τι φαίνεται, η πλειοψηφία αποδέχεται. Εξάλλου, οι βασιλιάδες, με τόσους γάμους που κάνουν, έχουν τους περισσότερους στη χώρα μακρινούς συγγενείς. Ο σημερινός, 40άρης και σπουδαγμένος στην Αγγλία, έχει 14 γυναίκες. Ο πατέρας του, που πέθανε το 1982, είχε 120 και 600 αναγνωρισμένα παιδιά... Όσο μικρή κι αν είναι η Σουαζιλάνδη (σε τρεις ώρες τη διασχίζεις), τόσες είναι και οι αντιθέσεις της. Μόλις 10 χιλιόμετρα πέραξ της πρωτεύουσας θα βρείτε μόνο αγροτόπιτα και οικογένειες που ζουν με 1 δολάριο ημερησίως. Επισκεφτήκαμε μια τέτοια αγροικία και ήταν δραματική η κατάσταση. Φανταστείτε μια μεγάλη γυναίκα, αγρότισσα, να μεγαλώνει τα παιδιά τα δικά της και της κόρης της, που πέθανε πρόσφατα. Έτσι είναι εδώ. Κανένα παιδί δε μένει πραγματικά ορφανό. Μισή ώρα έξω από το Μπαμπάνε είχαμε την ευκαιρία να επισκεφτούμε και μια παραδοσιακή θεραπευτρία, κάτι ανάμεσα σε γιατρό, μέντιουμ και μάγισσα. Δεν είχαμε κάποιο προσωπικό πρόβλημα, απλώς ζητήσαμε να της μιλήσουμε. Μια ξερακιανή γριούλα ήταν, που καλλωπίστηκε για χάρη μας και άρχισε να ρίχνει κάτι κοκαλάκια ζώων σε μια ψάθα. Ανάλογα με το πώς έπεφταν, μας έλεγε τα πάντα, για την υγεία, για το μέλλον κ.ά. «Όταν ήμουν μικρή» μας είπε «τα πνεύματα μπήκαν μέσα μου, κι έφυγα από το χωριό. Με βρήκαν σε μια λίμνη - τέσσερις μέρες ήμουν μέσα στο νερό.» Την πιστεύεις; Έτσι κι αλλιώς, δε σχολιάζεις σε τέτοιες περιπτώσεις, απλώς ρουφάς εμπειρίες από ανθρώπους που πίστευες ότι δεν υπάρχουν πια. Στη Σουαζιλάνδη, τέτοιοι θεραπευτές υπάρχουν αρκετοί ακόμη και είναι αναγνωρισμένοι από το κράτος. Όταν τη ρώτησα τι κάνει, αν έρθει ασθενής του AIDS, μου είπε: «Του λέω να πάει σε νοσοκομείο». Πάλι καλά...

Άρωμα περιπέτειας

Το ηχοτόπιο της αποστολής μας χρησιμοποιήθηκε σε limited edition συσκευασία δώρου του αντρικού αρώματος STR8 του ομίλου Σαράντης ΑΕ. Μετά από σχετικό διαγωνισμό, ορισμένοι τυχεροί θα συνοδέψουν το Discovery για μερικές μέρες στη νοτιοανατολική Ασία. **Μείνετε συντονισμένοι!**

Βόρεια του Μαπούτο

Είχαμε ακούσει τα καλύτερα λόγια για τη Μοζαμβίκη από άλλους ταξιδιώτες, οπότε περάσαμε με μεγάλη λαχτάρα τα σύνορα. Στο Immigration διέθεταν δωρεάν προφυλακτικά - σημάδι ότι και αυτή είναι μια χώρα που μαστίζεται από το AIDS. Γνωρίζαμε επίσης ότι η Μοζαμβίκη έζησε έναν εμφύλιο πόλεμο από τα μέσα του '70 και για 17 ολόκληρα χρόνια, οπότε θέλαμε να δούμε ποια ήταν τα σημάδια που άφησε. Το Μαπούτο, που είναι στο νότιο σχεδόν άκρο μιας ακτογραμμής 3.000 χλμ., μας θύμιζε ελληνική πόλη της δεκαετίας του '70: κακοβαμμένες πολυκατοικίες που μαρτυρούν τη μαρτυρική περίοδο μετά την ανεξαρτησία, φωτεινές πινακίδες, καφετερίες και μπόλικα εστιατόρια παντού. Δε μείναμε, γιατί είχαμε πολύ δρόμο μπροστά μας και οι μεγάλες πόλεις δεν ταιριάζουν σ' αυτό που κάνουμε. Τα βόρεια, φτωχικά προάσια της πόλης δίνουν μια πρώτη γεύση από μοζαμβικανική επαρχία. Όσα σπίτια δεν έχουν βαφτεί κατακίτρινα από την mCell, την εταιρεία κινητής τηλεφωνίας, δίνουν εικόνα πλήρους εγκατάλειψης.

Οι νότιες ακτές της Μοζαμβίκης είναι προσφιλής τόπος διακοπών ή μόνιμης κατοικίας για αρκετούς Νοτιοαφρικανούς. Το καταλαβαίνεις αυτό τόσο στην παραλία του Σάι Σάι όσο και στις παραλίες του Ινιμπάνε, στο Τόφο και στην Μπάρα, όπου όλα τα κάμπινγκ, τα ξενοδοχεία και τα εξοχικά ανήκουν σ' αυτούς. Το beach culture κυριαρχεί εδώ, άρα ο ρυθμός είναι αργός: κολύμπι, φαγητό και μπίρες μπροστά στη θάλασσα. Μόνιμη παρέα -θέλεις δε θέλεις- έχεις τους ντόπιους πιτσιρικάδες, που γίνονται κολλητοί για να σου πουλήσουν ένα κολιεδάκι από κοχύλια για 1 δολάριο.

Στο Βιλανκούλο αποφασίσαμε να κάνουμε επιπέλους διακοπές. Εκεί βρίσκεται το αρχιπέλαγος Μπαζαρούτο, ένα σύμπλεγμα από πέντε εξωτικά νησάκια στα 10-25 χλμ. από την ακτή. Τα νησιά ήταν ενωμένα με τη στεριά μέχρι 10.000 χρόνια πριν και τα νερά είναι πολύ ρηκά, ιδίως τις ώρες της άμπωτης. Το αρχιπέλαγος είναι εθνικό πάρκο υπό την προστασία του WWF από το 1971 για τα κοράλια, τα φλαμίνγκος και τα περίπου 100 dugong (υπό εξαφάνιση είδος θαλάσσιου ελέφαντα) που έχουν απομείνει. Στα νησιά μένουν περίπου 3.500 ψαράδες. Μπορείς να τα επισκεφτείς με σκάφος, όχι όμως και να κατασκηνώσεις εκεί. Για να δεις το ξημέρωμα στο αρχιπέλαγος, πρέπει να ξοδέψεις 250-500 δολάρια το άτομο σε ένα από τα πολυτελή lodge των νησιών. Προστασία του περιβάλλοντος να, αλλά μόνο μέχρι εκεί όπου έρχονται τα δολάρια. Εμείς, έπειτα από μισή μέρα στο νησάκι Μπαζαρούτο, φύγαμε ξεφλουδισμένοι από τις υπεριώδεις ακτίνες. Μεγαλάθος η πλιοθεραπεία στον Ινδικό! Στα καταγάλανα νερά του, όμως, που θυμίζουν ενυδρείο, το snorkelling είναι το ιδανικό χόμπι, αν δεν έχεις δίπλωμα scuba.

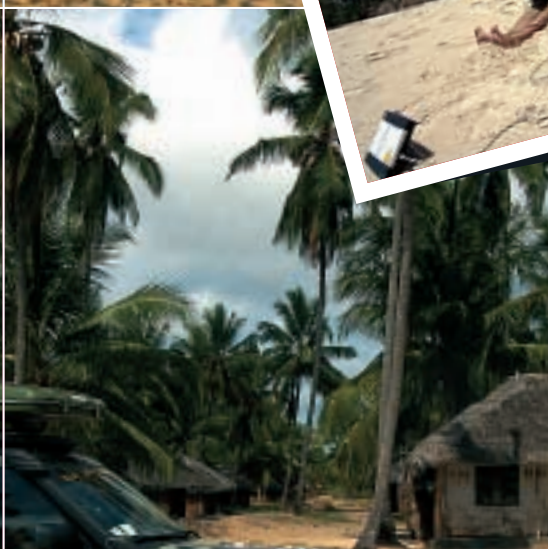
Από το Βιλανκούλο μπήκαμε για πρώτη φορά στην ενδοχώρα, με κατεύθυνση το Τσιμόιο, μια πόλη σταυροδρόμι κοντά στη Ζιμπάμπουε. Παραλίγο να μείνουμε από πετρέλαιο, αφού ούτε ένα βενζιναδίκιο της προκοπής δε βρήκαμε σε 400 χλμ. Από το Τσιμόιο μέχρι το Τέτε, μια πόλη που θυμίζει Λατινική Αμερική στις όχθες του Ζαμβέζε, και από εκεί μέχρι τα σύνορα με το Μαλάουι είδαμε το πιο φτωχό πρόσωπο της Μοζαμβίκης. Πολλά παιδιά βγαίνουν στους δρόμους και κλείνουν τις λακκούβες, ελπίζοντας να βγάλουν κανένα φράγκο από τους οδηγούς. Πού να ήξεραν ότι το ίδιο ακριβώς κάνουν πολλά παιδιά χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, στο Νίγηρα...

Αφρική σε μικρογραφία

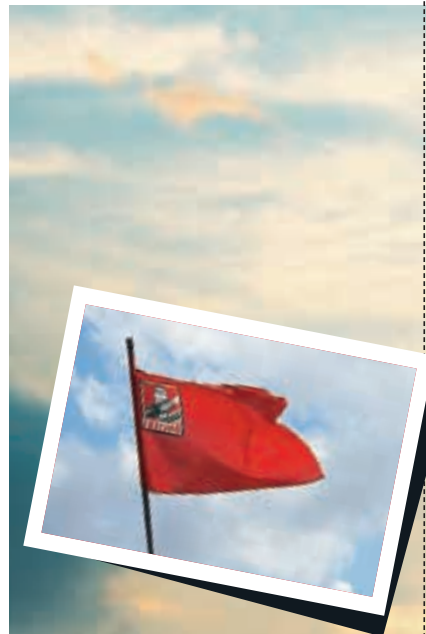
Στα σύνορα του Μαλάουι καθυστέρησαμε, μιας και δεν εκδίδουν βίζα εκεί, αντίθετα με ό,τι γράφουν όλοι οι οδηγοί. «Δώστε μας ένα χαρτί να μπούμε» τους είπαμε. «Πού ξέρετε εσείς για το χαρτί;» Δεν ξέραμε, μια ιδέα ρίξαμε. Μας έφτιαξαν ένα χειρόγραφο έγγραφο και την επομένη πήγαμε στο Αλλοδαπών του Μπιλαντίρ, όπου μας πήρε ώρες μέχρι να ξεμπερδέψουμε, αφού ο υπάλληλος -Σάββατο, γαρ- το είχε ρίξει στο χαβαλέ. Το Μπιλαντίρ είναι πολύ οργανωμένο, γεμάτο ATM. Μάλλον είναι νένα τους μανία. Βγαίνοντας από την πόλη προς τα βόρεια με κατεύθυνση τη λίμνη Μαλάουι, ερωτευτήκαμε τη χώρα κεραυνοβόλα. Αφρική 100%. Κατ' αρχάς, το τοπίο αλλάζει διαρκώς. Σαβάννα, τροπικό δάσος, πεδιάδες, λόφοι, βουνά από βράχια και μία λίμνη, όλα, σε 300 χλμ. διαδρομής. Πεζοί και ποδηλάτες παντού, κιόσκια με μάνγκο, παπιάγες, καλάθια και καρέκλες από καλάμι θα ήταν η ιδανική καρτ ποστάλ της χώρας. Έχει ενέργεια το Μαλάουι -ενέργεια θετική. Οι κάτοικοι μας φάνηκαν ακόμα πιο φιλικοί και λιγότερο βαρεμένοι από τους Μοζαμβικανούς. Το μουσουλμανικό στοιχείο, όσο προχωρούσαμε, γινόταν και πιο έντονο. Στην πόλη Ζόμπα -την παλιά πρωτεύουσα με την αποικιοκρατική αρχιτεκτονική- ρώτησα έναν τυπάκο σε 'Ιντερνετ καφέ αν παντρεύονται μεταξύ τους Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι. «No problem, sir» μου είπε. Στο Μάνκι Μπέι (ακτή των μαϊμούδων σημαίνει) κατασκηνώσαμε με πανσέλινο σε ένα κάμπινγκ πολύ ωραίο, αλλά έρημο πάνω στη θάλασσα - συγγνώμη, στη λίμνη. Σαν θάλασσα μοιάζει η Μαλάουι ή Νιάσα, όπως λεγόταν παλιά και εξακολουθεί να λέγεται η λίμνη στην πλευρά της Μοζαμβίκης. Έχει μήκος 500 χλμ. και διατρέχει σχεδόν όλο το Μαλάουι από το νότο μέχρι το βορρά. Θεωρείται φυσιολατρικός παράδεισος, και είναι, ειδικά στο Κέιπ Μακλίαρ. Αμμουδιά, ένα νησάκι απέναντι, δύο, τρία κάμπινγκ και ντόπιοι βαρκάρηδες με πιρόγες. Τα χρώματα του δειλινού εδώ δε θα τα ξεχάσω ποτέ. Ούτε και τη μεγάλη βόλτα με το καγιάκ στο απέναντι νησάκι, όπου χαρήκαμε τα πεντακάθαρα -να τα πιεις στο ποτήρι- νερά της λίμνης όσο καμίας θάλασσας. Τι κι αν λένε ότι αναπτύσσεται μπιλάχρζια (οχιζοστομίαση) εδώ; **Θ α δ ε ί ξ ε ι . . .**

Καϊκι-τεστ!

6 ώρες για 15 χλμ., πώς σας φαίνεται μια ιστιοπιλοτή σαν κι αυτή; Μιλάμε για ταξίδι στο χρόνο, αφού το καϊκι ήταν σαν κι αυτά που χρησιμοποιούνταν πριν από αιώνες: ένα караβόνανο δεμένο στην ξύλινη μάτσα και ένα σκαρί που έμπασε συνεχώς νερά. Χάρη στο GPS του Suunto, μετρήσαμε μέρος της αξεχάστης αυτής νυχτερινής ιστιοδρομίας στο αρχιπέλαγος Κιριμιάς: 4:01 ώρες, 11,29 χλμ., μέση ταχύτητα 2,7 χλμ./ώρα...

“Αμμουδιά, ένα νησάκι απέναντι, δύο, τρία κάμπινγκ και ντόπιοι βαρκάρηδες με πιρόγες. Τα χρώματα του δειλινού εδώ δε θα τα ξεχάσω ποτέ.”

Ανεξαρτησία και εμφύλιος

Από το βορρά της Μοζαμβίκης ξεκίνησε ο αγώνας του Frelimo, του Μετώπου για την Ανεξαρτησία της Μοζαμβίκης, ενάντια στην πορτογαλική αποικιοκρατία. Στο χωριό Τσάι της επαρχίας Κάμπο Ντελγάνδο, συγκεκριμένα, βομβαρδίστηκε η πρώτη βάση των Πορτογάλων από το αντίρροκο του αρχηγού Μοντάνε, με την υποστήριξη της Τανγκανίκα (Τανζανία σήμερα) του Νιερέρε. Δυστυχώς, η ανεξαρτησία που υπογράφηκε το 1974 δεν έφερε ειρήνη σε τούτη τη χώρα. Οι συρράξεις ανάμεσα στο στρατό της οργάνωσης Renamo (που υποστηριζόταν από τη Δύση) και της Frelimo (που είχε αναλάβει τη διακυβέρνηση της χώρας με πάτες της ΕΣΣΔ) θα συνεχίζονταν μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '90, σφηνώνοντας μια σπύδα χώρα γεμάτη νάρκες και ερείπια. Αν δεν τέλειωνε ο Ψυχρός Πόλεμος, μάλλον δε θα μπορούσαμε σήμερα να διασχίσουμε την υπέροχη αυτή χώρα.

Η άλλη Μοζαμβίκη

Τα χερσαία σύνορα Μαλάουι-Μοζαμβίκης είναι νότια της λίμνης, στην κωμόπολη Μαντίμπα. Στο συνοριακό σταθμό κυριαρχεί ένα πόστερ κατά της διαφθοράς. «Ζητάτε απόδειξη» το σλόγκαν. Ωστόσο, ο διευθυντής του Immigration μάς χρέωσε με έναν αμφίβολο φόρο, χωρίς να καταλάβουμε γιατί. Ο δρόμος από τα σύνορα του Μαλάουι μέχρι τη Ναμπούλα (500 χλμ. πιο ανατολικά) είναι χιώμα, πότε σκληρό πότε όχι. Περνά από ένα μαγευτικό τοπίο με βραχώδη όρη σαν μαχαίρια, στα οποία, όπως μας είπαν, παλιά κρύβονταν οι αντάρτες του Frelimo, της επαναστατικής οργάνωσης που χάρισε την ανεξαρτησία στη χώρα το 1974. Εδώ, στην επαρχία Νιάσα, είναι η πιο άγρια πλευρά της χώρας. «Fim de Mondo», τέλος του κόσμου δηλαδή, την αποκαλούν οι ντόπιοι. Όλα τα σπιτάκια είναι φτιαγμένα από καλάμι και λάσπη, ενώ ελάχιστα χωριά στη διαδρομή έχουν τρεχούμενο νερό και ρεύμα. Οι κάτοικοι είναι ήσυχoi, χαμογελαστοί και τα πιτσιρίκια είναι ζήτημα αν έχουν δει ποτέ λευκούς. Αυτή ήταν και η πιο απολαυστική μέρα οδηγικά σε όλο το μήνα. Να είναι καλά το Land και οι αναρτήσεις του!

Μετά τη Ναμπούλα, άλλος αέρας και πάλι. Μυρίζεις Ινδικό και καταλαβαίνεις τη διαφορά. Η Ίλια ντε Μοζαμπίκ είναι ένας από τους κορυφαίους προορισμούς της χώρας. Ένα νησάκι στα 3 χλμ. από την ακτή, που συνδέεται με γέφυρα. Οι διαστάσεις του είναι 3 χλμ. επί 500 μ., αλλά σ' αυτήν την έκταση έχουν χωρέσει αιώνες ιστορίας. Από τον 15ο αιώνα ήταν ναυπηγικό και εμπορικό κέντρο με μεγάλες διασυνδέσεις από την Αραβία μέχρι το Μακάο. Ο Βάσκο ντα Γκάμα ήρθε εδώ το 1498 και από το 1507 εγκαθιδρύθηκαν στο νησί οι Πορτογάλοι, οι οποίοι έχουν αφήσει την κληρονομιά τους μέσα από την αρχιτεκτονική σπιτιών και φρουριών. Παγκόσμια κληρονομιά, σύμφωνα με την Unesco, κι όμως η Ίλια ντε Μοζαμπίκ δείχνει αφημένη στην τύχη της ακόμα και σήμερα, που την έχει ανακαλύψει ο τουρισμός. Μπορεί να μη μας άρεσε ως περιβάλλον, όμως είναι μια από τις λίγες «μπαγιές του χρόνου» σ' αυτήν την πλευρά της Αφρικής.

Στο παρελθόν σε ταξιδεύει και το νησάκι Ίμπο, αρκετά πιο βόρεια, απέναντι από την πόλη Πέμπα, στο αρχιπέλαγος Κιριμπάς. Ήταν περιπέτεια και μόνο να φτάσουμε εκεί με ιστιοφόρο καΐκι, αφού η μόνη εναλλακτική λύση -ένα μονοκινητήριο- ξεπερνούσε τον προϋπολογισμό μας. Έξι ώρες μέσα στη νύχτα βλέπαμε τους βαρκάρηδες πότε να παλεύουν με το σκισμένο πανί και πότε να σπρώχνουν με μαγκούρες το βαρύ σκαρί και δεν πιστεύαμε τι μπορεί να κάνει ο άνθρωπος για να βγάλει το μεροκάματο. Το διήμερο στην Ίλια ντε Ίμπο μάς έκανε να νιώσουμε ότι είμαστε πολύ μακριά από τα πάντα. Φανταστείτε μια πορτογαλική αποικία με κτίσματα-φραντάσματα του 17ου-19ου αιώνα και μια κοινότητα 300 ψαράδων να ζει εκεί. Κέντρο δουλεμπορίου ήταν το Ίμπο από το 1609 και μετά, οπότε και αποικήθηκε. Κάπου εδώ πρέπει να είναι η καταγωγή των κατοίκων του Αγίου Μαυρίκιου... Μαγική για εμάς ήταν η βραδιά που τα κορίτσια του χωριού χόρευαν τον παραδοσιακό τους χορό, φορώντας μουσείο στο πρόσωπο, τη λευκή αντιπλακική κρέμα που φτιάχνουν από το χυμό το φυτού Ξιμπούτι.

Στη βόρεια Μοζαμβίκη περισσότερο μιλούν σουαχίλι, παρά πορτογαλικά. Το Μαπούτο, η κυβέρνηση δηλαδή, είναι πάνω από 2.500 χλμ. από εκεί, και αυτό φαίνεται στο βιοτικό επίπεδο κωμοπόλεων και χωριών σαν της Μοσίμποας ντα Πράιας και της μαγευτικής Πάλμας, μία ώρα δρόμος πριν από τα σύνορα με την Τανζανία. Η άσφαλτος τελειώνει εδώ και, για να μπεις στην Τανζανία, περνάς από αμμουδερόδρομάκι μέχρι τον ποταμό Ρουβούμα, όπου πρέπει να παραγγείλεις ένα φέρι-ερείπιο για να σε μεταφέρει στην αντίπερα όχθη. Αν προσθέσεις και το τροπικό περιβάλλον, το γεμάτο φοίνικες, μπανανές και κάσιους, μπορείς πλέον να πεις ότι ναι, αυτή είναι η πιο όμορφη πλευρά μιας χώρας που «με το καλημέρα» σου διδάσκει την ευτυχία των αργών ρυθμών ζωής. Υπομονή -χρόνο, δηλαδή- θέλει η Μοζαμβίκη για να την εκτιμήσεις. Paciência, όπως λένε και οι ντόπιοι στους βιαστικούς-συχνά-τουρίστες... Α.Τ. >>>

FAQ

Κόστος ντζέι: Σουαζιλάνδη 6,9 L (0,72 ευρώ), Μοζαμβίκη 31 Mt (0,84 ευρώ), Μαλάουι 178 MK (0,89 ευρώ), Τανζανία 1.400 TSh (0,84 ευρώ) **Κόστος βίας:** Μοζαμβίκη 380-475 Mt (11-13 ευρώ), Μαλάουι 3.000 MK (15 ευρώ), Τανζανία 50 δολάρια (38 ευρώ) **Ασφάλεια οχημάτων/μπίνα:** Μοζαμβίκη 530 Mt (14 ευρώ), Μαλάουι 5.000 MK (25 ευρώ) **Ταξίδηση** για αρχιπέλαγος Μπαζαρούτα: 1.400 Mt/όχημα (38 ευρώ) **Μονοκαμπάριο** για αρχιπέλαγος Κιριμπίς: 200 ευρώ το άτομο **Καθα** για το Κιριμπίς: 50 Mt/άτομο (1,2 ευρώ) **Φέρι** ποταμού Ρουβούμα (Μοζαμβίκη-Τανζανία): 40.000 TSh (25 ευρώ) **Ισομίες:** 1 ευρώ = 9,6 λιταγκένι Σουαζιλάνδης, 37 μερικά Μοζαμβίκης, 199 κουτίσσο Μαλάουι, 1.660 σεσίνα Τανζανίας

ΣΟΥΖΙΛΑΝΔΗ Έκταση: 17.365 τ.χλμ. **Πληθυσμός:** 950.000 **Σύνορα:** Ν. Αφρική, Μοζαμβίκη **Πρωτεύουσα:** Μπαμπάνε **Τηλ. κωδικός:** +268 **Ώρα:** GMT +2 **Γλώσσα:** Σουάτι, αγγλικά
ΜΟΖΑΜΒΙΚΗ Έκταση: 801.590 τ.χλμ. **Πληθυσμός:** 19,7 εκατ. **Σύνορα:** Μαλάουι, Ν. Αφρική, Σουαζιλάνδη, Τανζανία, Ζάμπια, Ζιμπάμπουε **Πρωτεύουσα:** Μανουάτο **Τηλ. κωδικός:** +258 **Ώρα:** GMT+2 **Γλώσσα:** Πορτογαλικά
ΜΑΛΑΟΥΙ Έκταση: 118.484 τ.χλμ. **Πληθυσμός:** 11 εκατ. **Σύνορα:** Τανζανία, Μοζαμβίκη, Ζάμπια **Πρωτεύουσα:** Λιλιόνγκουε **Τηλ. κωδικός:** +265 **Ώρα:** GMT +2 **Γλώσσα:** Αγγλικά, τσιτσέουα

INFO: Πού βρίσκεται τώρα το Discovery3 της αποστολής μας; Πληκτρολογήστε: www.theworldoffroad.com

ΣΑΑΝΤΑΝΙ 10-12/11
7-9/11
6/11
5/11
4/11
2-3/11
1/11
29/10
30/10
31/10
27-28/10
26/10
25/10
22-24/10
21/10
19-20/10
18/10
17/10
13-16/10
ΠΑΜΠΑΝΕ

TA NEA TOY DISCOVERY
Ένδειξη χιλιόμετροντζι: 45.712
χλμ. ταξιδιού: 38.212 χλμ. διαδρομής: 5.439
ήττρα ντζέι: 669 ήττρα/100 χλμ.: 12,3

Παρατηρήσεις: Πορ' ότι στη Σουαζιλάνδη το πεντάλι το συμπλέκτη κολλούσε συχνά στο δάπεδο, πήραμε το ρίσκο και προχωρήσαμε προς τη Μοζαμβίκη, όπου το σύμπωμα, ως διά μαγείας, εξαφανίστηκε και από τότε ο συμπλέκτης χαιρεί άκρας υγείας. Στη Land Rover του Νταρ ες Σολόμ, κάναμε αλλαγή λαδιών (συνθετικό Castex 5W30) και φίλτρου πετρελαίου. Μήδενικά ήταν και πάλη η κατανοήσιμη ποδοιού έπειτα από 11.800 χλμ.!

16/10/2007
Μισομπάνε, 32.773 χλμ:
Ένας ντόπιος μάς οδήγησε σε αγροτικές παρακίεες και σε μια παραδοσιακή θεραπευτήρια.

17/10/2007
Μαποούτα, Μοζαμβίκη, 33.073 χλμ:
Διασχίζουμε τη Σουαζιλάνδη και φτάνουμε στο Μαποούτα, όπου κατασκηνώνουμε στο πιο χίπικο hostel της χώρας, το Fatima's.

22-24/10
21/10
19-20/10
18/10
17/10
13-16/10

16/10/2007
Σάι Σάι, 33.327 χλμ:
Μένουμε στο παραθαλάσσιο κάμπινγκ Μοντεγο ενός Νατουαφρικανού. Η βροχερή νύχτα περνά με μπιλάρδο και βελόκια.

19/10/2007
Τόφα, 33.626 χλμ:
Στο Ινισμάνε συναντάμε τον Άλαν, Αυστραλό ταξιδευτή με Honda Africa Twin, που μας... καλεί να μείνουμε στο εξοχικό γνωστού του από τη Ν. Αφρική.

20/10/2007
Τόφα, 33.644 χλμ:
Με τον Άλαν, τον Ντάνι και την Νταν παίρνουμε μια γεύση από διακοπές. Στον τελικό του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ράγκμπι η Ν. Αφρική νικά...

21/10/2007
Ακρά Πογγέ, 33.869 χλμ:
Εκτός ασφάλτου φτάνουμε στο ειδικό Romene Lodge, σε μια προστατευμένη ακτή-δέλτα ποταμού.

22-24/10/2007
Βιθανκούα, 34.121 χλμ:
Μένουμε στο κάμπινγκ Βαοαβα και εξερευνηούμε το πέλαγος Μπαζαρούτα με ταχύπλοο. Ο ήλιος χτυπά ποδή εδώ...

25/10/2007
Κατανά, 34.713 χλμ:
Ένας παταρκός πάει να μας κλέψει ένα φασκό κεφαλάς, αλλά τον πιάνει στο πρόσο η Βούτσα. Διασκετεύουμε σε φόρμα μέσα στο δάσος.

26/10/2007
Μουάνισα, Μαλάουι, 35.167 χλμ:
Αγρυπνούμε μέχρι πρωιάς σε παραμεθόριο rest house από τη δυνατά μουσική γετονικό μπαρ.

27/10/2007
Μόνα Μπέ, 35.529 χλμ:
Βροιά με πανσέλινο σε παραλιτικό κάμπινγκ εντελώς μόνοι.

28/10/2007
Κέιν Μακλίπορ, 35.544 χλμ:
Κάνουμε καγιάκ και βουτιές με μάσκα σε ένα ερημονήσι μέσα στη λίμνη. Το καλύτερο πληθυσμολογικό μέχρι τώρα...

29/10/2007
Λουσαγγόσα, Μοζαμβίκη, 35.700 χλμ:
Μπαίνουμε νύχτα στη χώρα και κατασκηνώνουμε στην αυλή δημοσιογράφου του τοπικού ραδιοφώνου.

30/10/2007
Νομπούα, 36.191 χλμ:
Στο κάμπινγκ γνωρίζουμε ένα ζευγάρι Εθβειών, που κάνουν το γόρο της Αφρικής με αρχαίο φορτηγό Mercedes 508.

31/10/2007
Άλια ντε Μοζαμβίκη, 36.412 χλμ:
Η ιδιοκτήτρια του κάμπινγκ Casuarina ήταν μοντέλο στη Βραζιλία. Γιατί όλοι βαριούνται σ' αυτό το νησί!

1/11/2007
Πέμπα, 36.828 χλμ:
Μέτριο το θέρετρο Βίμπι, αλλά το Russel's Place σφύζει από ζωή. Ο Ρόσελ, ο Αυστραλός ιδιοκτήτης, που μας δίνει χρήσιμες πληροφορίες...

2-3/11/2007
Μόσοζ'ιμπο, 36.957 χλμ:
10 μμ. φτάνουμε στο νησί-φάντασμα με καίχι! Πού ζουν οι άνθρωποι...

4/11/2007
Μοσίμπονα ντα Πέρνια, 37.205 χλμ:
Στο κάμπινγκ Chez Natalie ανακαλύπτουμε ότι έχουμε ξεχάσει το καλώδιο του VAI0. Πώς να συνδεθούμε;

5/11/2007
Πάλα, 37.293 χλμ:
Ο Λούις από την Ισπανία, που κάνει το Κέιν Τόσον-Κάιρο με BMW G650, μας φέρνει το καλώδιο από την Πέμπα! Φυσικά, ταξιδεύουμε παρέα προς τα σύνορα.

6/11/2007
Μικαντόνι, Τανζανία, 37.398 χλμ:
Διασκετεύουμε στο προαύλιο του ξενοδοχείου Old Boma, του παλιού γερμανικού αρχηγείου. Ο Πορτογάλος διευθυντής ξεκίνησε για το γύρο του κόσμου και κόλλησε εδώ...

7-9/11/2007
Νταρ ες Σολόμ, 38.010, χλμ:
Home sweet home ή περίπου, αφού εδώ είναι ο παλιός φίλος Κώστας Κουκούλης.

10/11/2007
Σααντάνι, 38.212 χλμ:
Στο Saadani Safari Lodge (www.saadaniilodge.com) πρεμούμε και γράφουμε. Αν δεν παθητογραφηθούμε μόνιμοι κάτοικοι, περισσότερα για την Τανζανία, την Κένια, το Μπουρούντι, τη Ρουάντα και την Ουγκάντα στο πρώτο τεύχος του 2008...

